

*De lerares
van
Fellsworth*

Roman

SARAH LADD

Sarah Ladd

De lerares van Fellsworth

Roman

Vertaald door Geraldine Damstra

KOK

Proloog

*Huis van het hoofd, Fellsworth School
Surrey, Engeland, 1807*

Ze zou niet moeten luisteren, het was niet beleefd om luister-vinkje te spelen. Het verlangen om het wel te doen, was echter overweldigend, meer dan ze kon verdragen.

Annabelle Thorley duwde haar slanke lichaam tegen de ruw gepleisterde muur, net buiten de werkkamer van haar oom. Ze boog dicht naar de paneeldeur toe en probeerde het op fluistertoon gevoerde gesprek in de kamer te volgen.

Normaal gesproken kon het Annabelle niet schelen wat haar moeder en oom bespraken, maar het was herfst en doordat het buiten kil was en motregende, was ze gedwongen te stoppen met het schilderen in de tuin. En nu ze zich verveelde, was ze op zoek naar ander vermaak.

Haar moeder lachte en het geluid deed het onophoudelijke getik van de regen even naar de achtergrond verdrijven.

Annabelle fronste haar wenkbrauwen. Haar moeders lach klonk niet vreugdevol, zoals wanneer ze geamuseerd was of verbaasd. Hij klonk schrill, zoals wanneer ze gespannen was.

Annabelle keek even naar links en naar rechts, om er zeker van te zijn dat niemand zag dat ze haar neus in andermans zaken stak. Vervolgens ging ze nonchalant met haar rug tegen de muur staan, zodat ze kon horen waarom haar moeder zo ongemakkelijk klonk.

‘Er doen overal geruchten de ronde dat de zaak van je man failiet is, om maar te zwijgen over zijn slechte buien, Mary,’ zei haar oom op gedempte toon. ‘Ik ben je broer en vind dat ik omwille van jou moet ingrijpen. Ik vraag je dus op de man af: zit Thorley in de problemen?’

Annabelle verstevigde haar greep op haar verfdoois in haar hand en beet op haar onderlip. Waarom hadden ze het over haar vader?

Er volgde een sombere stilte op zijn directe vraag, maar toen antwoordde haar moeder: ‘Ik geef toe dat hij een andere man is dan toen ik met hem trouwde, maar één ding is hetzelfde gebleven: Robert is een vastbesloten man, met imposante ambities en hoge verwachtingen. Niets leidt gemakkelijker tot geklets dan succes, dus houd alsjeblieft in je achterhoofd dat de verhalen die je hoort voor het grootste deel geruchten zijn. Ze waaien wel weer over, dat doet geklets altijd.’

Annabelle hoorde een aarzeling in haar moeders stem. Moeder zou nooit iets negatiefs over vader zeggen, zoiets deed ze gewoon niet. Ze zou eerder om het onderwerp heen draaien, zoals de straatartiesten die Annabelle in de kersttijd gevaarlijk dicht bij open vuren had zien dansen en springen.

‘Imposante ambities kunnen zelfs bij de meest gewetensvolle man leiden tot zijn ondergang,’ vervolgde haar oom op gedempte toon. ‘Ik vertrouw hem niet, zus. Dat heb ik nooit gedaan en ik doe het nog steeds niet. Ik vind het niet fijn dat je je in deze situatie bevindt en als ik eerlijk ben, vrees ik voor jou en je kinderen.’

‘Lieve help, Edmund, je doet alsof hij een monster is.’ Haar moeder klonk beledigd.

‘Nee, hij is geen monster, maar hoe meer je over iemand weet, hoe beter je iemand kent. Je zult niet de eerste vrouw zijn die verliefd werd op een man en met hem trouwde, en er vervolgens achter kwam dat hij niet was zoals je gedacht had. Daarom staat

mijn deur open voor jou en je kinderen, mocht dat ooit nodig zijn.’

‘Dank je, maar dat is niet nodig,’ beet moeder hem toe. ‘Er gebeurt heus niets met ons.’

‘Maar ben je gelukkig?’

Op deze vraag volgde geen antwoord.

Annabelle beet op haar lip. Waarom zou haar moeder niet gelukkig zijn?

Zeker, vader verhief weleens zijn stem en zijn gezicht was vaak rood aangelopen, maar zijn uitbarstingen leken haar nauwelijks te deren.

Annabelle verzamelde moed en gluurde door de half openstaande deur naar binnen. Ze zag de achterkant van haar moeders lichtblauwe zijden jurk en de met kralen bezette linten die ter versiering door haar kastanjebruine haar waren gevlochten. Annabelle schoof nog een paar centimeter verder naar voren en zag het gezicht van haar oom, zijn rechte neus die zo leek op die van haar moeder... en haarzelf.

Ze beet op haar lip en probeerde een glimpje op te vangen van de kamer. Moeder zou het vertrek ‘eenvoudig’ noemen, vader ‘armoedig’. Er lag een versleten, geweven vloerkleed dat bijna zo groot was als de ruwhouten plankenvloer. Op een paar planken aan de muren stonden her en der wat boeken en in het midden van de kamer bevond zich een groot bureau. Er hing stof in de dikke lucht, dat oplichtte in het grijze ochtendlicht dat door de vieze ramen naar binnen viel. Haar moeder en oom zaten in twee verschoten stoelen bij de haard.

Hoe anders was het hier dan thuis, in Londen.

Oom Edmund stond op uit zijn stoel. Bang om ontdekt te worden, rechtte Annabelle haar rug en draaide ze zich om, om weg te lopen. Maar haar penselen gleden van het deksel van haar mahoniehouten verfdoois en vielen met een tik op de vloer.

Het geluid echode door de gang en ze verstijfde.

In de werkkamer werd het stil.

Vervolgens kwamen zware voetstappen haar kant op, die vlakbij plots stilhielden.

Annabelle hield haar adem in en keek op.

In de deuropening stond oom Edmund; zijn rijzige lichaam vulde de hele opening. Hij keek haar streng aan en zijn scherpe grijze ogen dwongen haar niet weg te lopen. Keek hij op dezelfde boze manier naar zijn leerlingen? Haar tolerante gouvernante zou net doen alsof ze haar indiscretie niet had opgemerkt en haar wegsturen.

‘Annabelle, kom binnen.’

Annabelle keek haar moeder recht in haar hazelnootbruine ogen en smeekte haar stilzwijgend om iets te doen, maar ze deed het niet.

Haar oom schraapte zijn keel. ‘Nou, we wachten...’

Annabelle raapte haar penselen op van de vloer en zette met moeite haar ene voet voor haar andere. Ze ging naast het vuur staan, dicht bij haar moeder.

Oom Edmund liep terug naar zijn stoel bij het vuur en ging zitten. ‘Vertel me eens, kind, luister je altijd de gesprekken van andere mensen af?’

Annabelle schudde haar hoofd.

‘Ik weet dat je moeder je betere manieren heeft geleerd dan alleen maar met je hoofd te schudden als een volwassene je iets vraagt. Daarom vraag ik het nog een keer: luister je altijd de gesprekken van andere mensen af?’

Annabelle kreeg een droge mond en antwoordde: ‘Nee, me-
neer.’

‘Volgens mij wel,’ zei hij, en hij leunde achterover. ‘Wat heb je allemaal gehoord?’

Ze slikte en antwoordde: ‘Niet veel.’

‘Ik maak van de gelegenheid gebruik om je er nog eens aan te herinneren dat het zeer ongemanierd is om een gesprek tussen

twee mensen af te luisteren, zonder je aanwezigheid kenbaar te maken.’

‘Ja, meneer.’

Het bleef een paar tellen stil en Annabelle zette zich schrap voor nog meer reprimandes.

‘Sinds je er bent, hebben we nog niet veel tijd gehad om met elkaar te praten.’

Toen zijn toon verzachtte, ontspanden haar schouders iets.

‘Het verbaast me dat je al negen jaar op deze aarde rondloopt en ik je nu pas voor het eerst zie. Het is niet mijn bedoeling je de les te lezen, maar ik zou tekortschieten als ik je niet meteen corrigeerde.’

Annabelle keek hem behoedzaam aan. Ze wist niet of ze hem aardig moest vinden of niet.

Oom Edmund knikte naar het midden van de kamer. ‘Loop maar mee naar mijn bureau, kind. Ik wil je graag iets geven.’

Het vooruitzicht iets te krijgen, wekte Annabelles nieuwsgierigheid.

Hij stond op en volgde haar, waarna hij een van de lades opentrok en er een klein, houten beeldje uit haalde. ‘Toen je hier aankwam, wist ik dat jij het moest hebben.’

Ze kwam dichterbij, stak haar hand uit en nam het beeldje aan. Het was een kunstig gesneden, bruin-zwart geschilderde jachthond, zo klein dat het in haar handpalm paste.

‘Dit was van je moeder, toen ze ongeveer even oud was als jij nu. Ze gaf het me, toen ze het niet meer wilde hebben en sindsdien is het in mijn bezit. Ik kon er geen afstand van doen. Nu denk ik dat jij het moet hebben, vind je niet?’

Misschien was haar oom toch niet zo vreselijk als ze dacht. ‘Dank u, meneer.’

Zijn hoekige gezicht verzachtte. ‘Als je ernaar kijkt, onthoud dan dat je een vriend hebt in Fellsworth. Vergeet dat niet. En nu, hup, de kamer uit. En niet meer afluisteren.’

Annabelle maakte een reverence en verliet de kamer, nog steeds niet zeker of ze haar oom nu mocht of dat ze bang voor hem was.

1

Willhurst House
Londen, Engeland, 1819

Annabelles mond viel open toen ze door de deur van de zitkamer naar binnen liep. Ze vertraagde haar pas en haar blik verstarde.

Een vreemde man in arbeiderskleren – een vieze broek en een sjofele, bruine jas – tilde haar moeders teakhouten schrijfbureautje op.

Annabelle balde haar vuist. ‘Jij daar, stop daar onmiddellijk mee!’ beval ze hem zo autoritair mogelijk vanaf haar plek in de gang.

De enorme kerel sloeg echter geen acht op haar. Toen hij het bureautje eenmaal goed op zijn schouder had, stak hij zijn arm uit om het bijbehorende houten stoeltje te pakken.

Vastberaden liep ze de zitkamer in, waarbij ze in haar haast haar schouder tegen de deurpost stootte. ‘Ik zei: stop daarmee. Zet dat ding meteen neer!’

Ze liep naar de man, die zich omdraaide en haar aankeek. Hij had een verbeterd trek om zijn mond, het was duidelijk dat hij zich ergerde. ‘Zei je iets?’ vroeg hij.

Haar wangen werden rood van boosheid, omdat hij haar met zo weinig respect behandelde. ‘Ja, inderdaad. Ik eis dat je die dingen weer terugzet waar je ze vandaan hebt, anders haal ik de magistraat erbij.’

De mans laatdunkende lach maakte haar nog bozer. Hij verplaatste zijn gewicht en zijn vieze, hoge schoenen deden de gewreven vloer kraken. ‘Jij? Wie ben je eigenlijk?’

Annabelle hief haar kin. ‘Ik ben juffrouw Annabelle Thorley en ik wens niet op zo’n manier aangesproken te worden. Doe nu maar gewoon wat ik zeg en verlaat zo snel mogelijk dit huis.’

‘U bent de vrouw van Thomas Thorley?’ wilde hij weten.

‘Nee, dat ben ik niet. Ik ben zijn zus, maar dat is mijn moeders bureau, dus zet het terug op de plek waar je het vandaan hebt.’

Zijn borstelige wenkbrauw ging geamuseerd omhoog. Hij liet de stoel zakken, tot die op de grond stond, haalde een vel papier uit de zak zijn vale jas en vouwde het open. Vervolgens deed hij alsof hij las wat erop stond, verfrommelde het met zijn dikke vingers en stopte het weer terug in zijn zak. ‘Mijn orders komen van meneer Thomas Thorley en hij zegt dat dit bureautje en de rest van het meubilair in deze kamer allemaal naar de veiling moeten.’

Zonder nog iets te zeggen, wurmde hij zich langs haar heen en verdween, gevolgd door een vieze geur van drank en zweet.

Toen de betekenis van zijn woorden tot haar doordrong, nestelde zich een onheilspellend gevoel in haar buik. Thomas was van plan de spullen van hun overleden moeder te verkopen? Annabelle wist dat haar broer financiële problemen had, maar dit?

Ze voelde aan dat het een verloren strijd was, maar nu de man weg was, had ze nog een kans om iets te sparen. Ze rende naar een van de kasten toe en haalde er een aantal persoonlijke spullen uit: een boek met verzen, een miniatuurportret van haar vader, geschilderd door haar moeder. De stinkende man mocht dan een barbaar zijn, ze zou niet toestaan dat hij haar moeders brieven meenam. Even dansten er vlekken voor haar ogen, zo kwaad was ze, maar toen drukte ze de dierbare aandenkens tegen haar borst en haastte zich de kamer uit.

Annabelle liep door de smalle gang van Wilhurst House naar de

achterkant van het huis. Wat haar betreft, bestond er geen twijfel, Thomas was haar een verklaring schuldig.

Zoals verwacht, trof ze hem aan in zijn werkkamer, maar in plaats van dat hij achter zijn bureau zat, lag hij met zijn arm over zijn ogen op de bank onder het raam.

Nadat ze haar schatten op een bijzettafeltje neer had gelegd, beende ze naar hem toe en gaf hem een por tegen zijn arm. 'Wakker worden, Thomas. Lieve help, het is eind van de morgen en jij ligt hier te slapen!'

Haar broer bewoog zich niet, maar gromde: 'Ik kan me niet herinneren dat ik je heb gevraagd je mening te geven over de manier waarop ik mijn tijd invul.'

Annabelle negeerde de steek en trok de gordijnen open, waardoor het zomerse zonlicht de kamer binnenviel. 'Er is een man bezig het meubilair uit de zitkamer weg te halen. Hij zei dat jij hem opdracht had gegeven dat te doen, maar ik heb tegen hem gezegd dat het een vergissing moet zijn.'

Thomas slaakte een gekwelde zucht. 'Nee, het is geen vergissing.'

Gefrustreerd dat het hem niet leek te interesseren, gaf Annabelle hem nog een por. 'Sta op en zorg ervoor dat hij ermee stopt.'

Langzaam opende Thomas zijn bloeddorlopen ogen en duwde zichzelf overeind. Hij zette zijn schoenen op de gewreven vloer, geeuwde en trok vervolgens aan zijn sneeuw witte halsdoek. 'Ik kan hen niet tegenhouden om mee te nemen wat van hen is.'

'Van *hen* is?' Annabelle schudde haar hoofd; wat hij zei, sloeg nergens op. 'Tom, dat zijn moeders spullen.'

Hij stak zijn handen uit, alsof hij daarmee wilde laten zien dat zijn mogelijkheden op waren. 'Het is heel simpel: ik bezit geld, maar heb het niet in handen. Ik betaal hun in natura, dan laten ze me met rust.'

Annabelle perste haar lippen op elkaar en dacht na over wat ze zou zeggen. Als ze de discussie over dit onderwerp met haar

broer aanging, leidde dat alleen maar tot meer discussie. ‘Wilhurst House is ook van mij, dit is ons ouderlijk huis. Als je me bij een aantal beslissingen zou betrekken, zou ik misschien –’

‘Jou erbij betrekken?’ Thomas snoof en keek haar neerbuigend aan. ‘Belle, dit huis – en alles wat erin staat – is van mij en niet van jou, evenals alle schulden, de niet-winstgevende zakenovereenkomsten en de stortvloed aan problemen die vader gecreëerd heeft voor hij stierf. Dus nee, zusje, ik ga je er niet bij betrekken. Dat doe ik pas als ik op de een of andere manier een uitweg uit deze monsterlijke puinhoop heb gevonden.’

Hij had gelijk. Het huis en alles wat erbij hoorde, was nu van hem. Ze had er geen recht op; niet op het schrijftafeltje van haar moeder, niet op de schilderijen in de gang, zelfs niet op de snuisterijen in haar eigen slaapkamer.

Annabelle sloeg Thomas gade, terwijl hij een glas amberkleurig vocht naar zijn mond bracht en vervolgens in zijn keel goot. Hem berispen omdat hij zich op dit moment van de dag te buiten ging aan de drank, zou meer kwaad doen dan goed, hoezeer ze allebei ook wisten dat het fout was.

Toen hij het lege glas had neergezet, vulde hij zijn longen met de bedompte lucht in zijn kantoor en streek met zijn lange vingers door zijn donkere, warrige haar. Zijn hazelnootbruine ogen keken haar strak aan, op dezelfde manier als hun vader altijd had gedaan, en ze zette zich schrap voor wat er onvermijdelijk zou volgen. ‘Het is beter als je voortaan bedenkt dat dit problemen zijn die *ik* op moet lossen, niet jij. Ik heb geen behoefte aan jouw bemoeienis. Wil die ook niet.’

Zijn scherpe woorden deden zeer. Annabelle slikte en haar boosheid maakte plaats voor teleurstelling. ‘Ik ben alleen maar bezorgd, meer niet,’ zei ze zacht.

Thomas wees met zijn vinger naar haar. ‘Het enige waar jij je mee bezig moet houden, is het bal bij de Baldwins vanavond. Cecil Bartrell is er ook en ik verwacht van je dat je hem aanmoedigt.’

Als je doet wat je gezegd wordt, is er misschien nog hoop voor ons.’

Annabels maag kromp ineen. Alleen al het noemen van die naam was genoeg om haar een gevoel van paniek te bezorgen. Cecil Bartrell. De rijke, oude, afschuwelijke Cecil Bartrell.

Ze legde haar handen op de rugleuning van de stoel vlakbij en frunnikte aan de franjes. ‘Je weet wat mijn gevoelens voor hem zijn,’ zei ze.

‘Gevoelens zijn niet meer dan een domme bevestiging van vrouwen. Bartrell is na Goodacre is de enige man met geld die belangstelling voor je toont, en gelukkig kan het schandaal rond onze familienaam hem niets schelen. Let op mijn woorden: Bartrell is je enige – en laatste – kans om te trouwen. Als je op je hart vertrouwt en de wispelturige gevoelens die je daar vindt, eindig je nog slechter dan de situatie nu is.’

Wat zou ze graag woorden geven aan de opmerking die op het puntje van haar tong lag, klaar om die hem in zijn gezicht te slingeren. Maar ze wist wel beter.

Thomas pakte het katoenen jacquet dat over de rugleuning van zijn stoel hing en stopte zijn armen in de mouwen. ‘We krijgen vanavond bezoek. Ik stel voor dat je de arbeiders met rust laat, zodat ze kunnen doen wat ze moeten doen en klaar zijn en weg kunnen als onze gasten arriveren.’

‘Gasten?’ Annabelles hoofd schoot omhoog. ‘Dit is voor het eerst dat ik hoor dat we gasten hebben.’

‘Vrienden van de landgoederen ten zuiden van ons: Treadwell en McAlister. Ze gaan vanavond met ons mee naar het bal en zijn de komende paar dagen hier.’

Ze herkende de namen, want beiden waren hier wel vaker geweest. Wilhurst House mocht dan het toonbeeld van vergane glorie zijn, de slaapkamers waren in elk geval nog intact en haar broer onderhield zijn gasten meestal in de biljartkamer of de bibliotheek, zoals hun vader voor hem ook had gedaan. De gasten

zouden de zitkamer waarschijnlijk niet eens zien, evenals het erbarmelijke gebrek aan meubilair.

Het was echter nog steeds een schande. Vroeger genoot ze ervan als het huis vol vrienden en leven was; door de recente gebeurtenissen kon ze echter niet meer deelnemen aan dat soort feesten en partijen. Bovendien, nu haar broer was getrouwd, was ze niet meer de vrouw des huizes, die de gasten ontving, maar slechts die beklagenswaardige oude vrijster van een zus.

‘Ik zou me maar gaan klaarmaken voor vanavond.’ Zijn opmerking bracht haar terug in het heden. ‘Trek je groene jurk aan.’

Annabelle sloeg haar armen over elkaar, draaide zich op haar hakken om en verliet het vertrek. Al was op dit moment in haar leven een aantal vragen misschien nog niet beantwoord, één ding wist ze zeker: ze trok haar groene jurk *niet* aan naar het bal bij de Baldwins!

Zal hun ontluikende liefde worden ingehaald door de schaduwen van het verleden?

Annabelle Thorley raakt alles kwijt na het faillissement van haar vader. Haar verloofde verlaat haar en ze heeft nog maar één uitweg: werk zoeken. En dat terwijl ze nooit eerder een dag in haar leven heeft hoeven werken... Annabelle kan aan de slag als lerares op Fellsworth, het landgoed van haar oom en tante. Daar ontmoet ze weduwnaar Owen Locke. Maar in plaats van het einde van alle problemen, is dit in feite pas het begin.

Jachtopziener Owen Locke heeft zijn prioriteiten goed op orde: als alleenstaande vader is zijn dochter Hannah het belangrijkste in zijn leven. Daarnaast heeft hij het druk met de stropers die het op zijn jachtgebied voorzien hebben. Wanneer hij Annabelle Thorley tegen het lijf loopt, denkt hij voor het eerst sinds lange tijd weer aan de liefde. Maar de beginnende liefde tussen Owen en Annabelle wordt meteen op de proef gesteld als blijkt dat Fellsworth het middelpunt is van een grimmig complot.

Nadat **Sarah Ladd** de klassiekers van Jane Austen en de zusters Brontë had verslonden, wilde ze zelf een roman in de Regency-stijl schrijven. Ze debuteerde met de succesvolle roman *De erfgename van Winterwood* en al snel volgden nog vier boeken. *De lerares van Fellsworth* is haar zesde roman.

‘Liefhebbers van romantische fictie zullen hiervan smullen.’
– *Nederlands Dagblad* over *De winkel in Blinkett Street*

KOK

ISBN 978 90 297 2693 1 / NUR 342

9 789029 726931

www.kok.nl